

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko yhteisömallista 12.12.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 6/2002 ⁽¹⁾ 8 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu suojan pois sulkeva, pelkästään tuotteen teknisen käyttötarkoituksen mukaan määräytyminen kyseessä myös silloin, jos luovuudella ei ole mitään merkitystä tuotteen muotoilun kannalta vaan (tekninen) toiminnallisuus on ainoa muotoilun määräävä tekijä?
- 2) Jos unionin tuomioistuin vastaa ensimmäiseen kysymykseen myöntävästi:

Mistä näkökulmasta on arvioitava sitä, onko tuotteen yksittäiset muotoilulliset piirteet valittu yksin toiminnallisuuteen liittyvien näkökohtien perusteella? Onko ”objektiivinen tarkkailija” ratkaiseva ja, jos on, miten se on määriteltävä?

⁽¹⁾ EYVL 2002, L 3, s. 1

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesarbeitsgericht (Saksa) on esittänyt 27.7.2016 – Vera Egenberger v. Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Asia C-414/16)

(2016/C 419/36)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesarbeitsgericht

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Vera Egenberger

Vastaaja: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2000/78/EY ⁽¹⁾ 4 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että työnantaja, kuten käsiteltävän asian vastaaja – tai sen kirkko – voi itse päättää sitovasti, onko hakijan tietty uskonto kyseisen ammatillisen toiminnan luonteen tai työn suorittamiseen liittyvien yhteyksien vuoksi työtä koskeva, organisaation eetokseen perustuva todellinen, perusteltu ja oikeutettu vaatimus?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi,

onko käsiteltävän kaltaisessa asiassa jätettävä soveltamatta sellaista kansallisen lainsäädännön säännöstä – kuten tässä AGG:n 9 §:n 1 momentin ensimmäistä vaihtoehtoa –, jonka mukaan uskontoon perustuva erilainen kohtelu otettaessa henkilöitä palvelukseen uskonnollisiin yhteisöihin ja niihin liittyviin järjestöihin on myös sallittua, kun tietty uskonto on kyseisen uskonnollisen yhteisön identiteetti huomioon ottaen sen itsemääräämisoikeuteen liittyvä työtä koskeva oikeutettu vaatimus?

3) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi,

mitä vaatimuksia on direktiivin 2000/78/EY 4 artiklan 2 kohdan mukaan asetettava ammatillisen toiminnan luonteelle tai työn suorittamiseen liittyville yhteyksille, jotta niitä pidettäisiin työtä koskevana, organisaation eetokseen perustuvana todellisena, perusteltuna ja oikeutettuna vaatimuksena?

⁽¹⁾ Yhdenvertaista kohtelua työssä ja ammatissa koskevista yleisistä puitteista 27.11.2000 annettu neuvoston direktiivi 2000/78/EY (EYVL 2000, L 303, s. 16).

Valitus, jonka mobile.de GmbH, aiemmin mobile.international GmbH, on tehnyt 28.7.2016 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-322/14 ja T-325/14, mobile.international v. EUIPO, 12.5.2016 antamasta tuomiosta

(Asia C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: mobile.de GmbH, aiemmin mobile.international GmbH (edustaja: T. Lührig, Rechtsanwalt)

Muut osapuolet: Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) ja Rezon OOD

Vaatimukset

- Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston yhdistetyissä asioissa T-322/14 ja T-325/14 12.5.2016 antama tuomio on kumottava
- Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksenalainen tuomio rikkoo tavaramerkkiasetuksen ⁽¹⁾ 57 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä täytäntöönpanoasetuksen ⁽²⁾ 22 säännön 2 kohdan ja 40 säännön 6 kohdan kanssa, koska siinä vastoin yleisesti tunnustettuja oikeudellisia tulkintaperiaatteita tulkitaan tavaramerkkiasetuksen 57 artiklan 2 kohdassa olevaa käsitettä ”käytön todistaminen” toisin kuin täytäntöönpanoasetuksen 22 säännön 2 kohdassa ja 40 säännön 6 kohdassa. Tavaramerkkiasetuksen ja täytäntöönpanoasetuksen yhden ja saman terminologian erilainen tulkinta ei ole yhteensopivaa oikeusvarmuuden ja oikeudellisen selvyuden periaatteiden kanssa. Tämän lisäksi unionin yleinen tuomioistuin jättää ottamatta huomioon sen, että täytäntöönpanoasetuksen 40 säännön 6 kohdassa ja 22 säännön 2 kohdassa suljetaan pois viivästynyt käytön todistamisen rekisteristä poistamismenettelyissä ja että EUIPO:lla ei ole harkintavaltaa tältä osin. Tavaramerkkiasetuksen 57 artiklan 1 kohta ei ole sovellettavissa eikä EUIPO ole käyttänyt sitä, joten valituslautakunnan päätös eikä unionin yleisen tuomioistuimen tuomio ei voi perustua siihen.

Valituksenalainen tuomio rikkoo myös tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohtaa, koska unionin yleinen tuomioistuin lähtee oikeudellisesti virheellisesti tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohdan sovellettavuudesta, vaikka täytäntöönpanoasetuksen 40 säännön 6 kohta ja 22 säännön 2 kohta estävät sen mitättömyysmenettelyissä täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan systemaattisen tulkinnan vuoksi. Tämän lisäksi tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohdan mukaiset edellytykset eivät täyty, koska väliintulija ei koko menettelyssä ole esittänyt mitään legitimiä perustetta alusta asti sen hallussa olleiden laskujen myöhästyneelle esittämiselle. Unionin yleinen tuomioistuin on siten soveltanut tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 2 kohtaa väärin, koska menettelyn vaiheen ja asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella myöhässä esitetyn todisteen huomioon ottaminen on pois suljettu. Muilta osin unioni yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on esittänyt tosiseikaston virheellisesti siten, ettei valitusvaiheessa esitettyjen laskujen osalta kyseessä ollut ”täydentävä” tai ”selventävä” näyttö.

Unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut tosiasiallisesti käytetyn merkin foneettisia eikä käsitteellisiä eroja eikä yleisesti ottanut huomioon kokonaisvaikutelmaa vaan vain yksittäiset osat ja siten soveltanut oikeudellisesti virheellisesti tavaramerkkiasetuksen 15 artiklan 1 kohdan a alakohdtaa.